

«Українська мова –
державна мова
в Україні»

Зміст

Вступ	3
1. Українська мова – державна мова в Україні	4
2. Формування української мови	5
3. Зміст лінгвістичних понять, пов'язаних із сучасною українською літературною мовою (СУЛМ)	8
4. Норми СУЛМ	10
5. Форми вираження СУЛМ та її кодифікація	13
6. Культура мови та предмет її вивчення	15
Висновки	20
Список використаних ресурсів	22

Вступ

Державна мова — закріплена традицією або законодавством мова, вживання якої обов'язкове в органах державного управління та діловодства, громадських органах та організаціях, на підприємствах, у державних закладах освіти, науки, культури, в сферах зв'язку та інформатики.

У Конституції України, прийнятій Верховною Радою 28 червня 1996, зафіксовано:

«Державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України... Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом» (ст. 10).

1. Українська мова – державна мова в Україні

Мова – суспільне явище, розвивається, живе й функціонує в суспільстві, оскільки є засобом спілкування людини. Мова – це витвір історії суспільства. Форма існування мови – мовлення, тобто різноманітне використання мови в усіх сферах громадського та особистого життя. Ставлення до рідної мови – свідчення національної свідомості. культурно-мовні питання мали велике значення в усі періоди історії України, мовна проблема – це політична проблема, які завжди в полі зору кожної держави. Державною (або офіційною) є мова більшості корінного населення країни, тобто мова корінної національності. Державною в Україні може бути лише літературна українська мова як мова корінного народу. У Конституції України у ст.10 записано:

«Державною мовою в Україні є українська мова.

Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

В Україні гарантується вільний розвиток, використання й захист російської, інших мов національних меншин України.

Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування.

Застосування мов в Україні гарантується Конституцією України та визначається законом».

2. Формування української мови

Відомо: писемність на території України була ще в дохристиянські часи, раніше, ніж брати-просвітителі Кирило і Мефодій удосконалили уже існуючу азбуку, якою користуємось і яка називається кирилицею. Українська писемна мова пройшла такі основні етапи розвитку: руська народна і старослов'янська (церковнослов'янська) мови Київської Русі – відповідно староукраїнська мова світської літератури, літописів, адміністрації Великого князівства Литовського і старослов'янська мова релігійної літератури.

Нормалізації й уніфікації писемної мови сприяли книгодрукування в Україні, видання граматик і словників, розвиток стилів на основі народного мовлення (документи гетьманських канцелярій, ораторська проза, вірші, драми).

Становлення нової української літературної мови відбувалося на основі середньонаддніпрянських діалектів. Розвиток літературної української мови спостерігаємо у творах видатних українських письменників усієї України (кінець XIX – початок XX ст.). Державно-імперські антиукраїнські заходи царизму, такі як Валуєвський циркуляр, ускладнювали процес становлення однієї літературної мови в Росії. Єдина українська літературна мова для всієї України, за яку виступав Іван Франко, стала можливою після возз'єднання всіх українських земель 1939 року. Боротьба з так званим українським націоналізмом в УРСР. Репресії 30-х і подальших років призвели до значної русифікації в суспільному житті. Разом з тим, створення словників, граматик, правописів, діяльність письменників та інших культурних діячів сприяли становленню нормованої, а отже, літературної української

мови та її вжитку в усіх сферах суспільного життя. Однак закон про державність української мови було прийнято лише 1989 року.

У боротьбі проти всіляких заборон українська національна мова успадкувала надбання попередніх століть і не лише вистояла й утвердилася, а й розширила свої функціональні стилі, відшліфувала засоби вираження.

Поняття національна мова охоплює загальнонародну українську мову – як літературну. Так і діалекти, професійні й соціальні жаргони, суто розмовну лексику. Вищою формою національної мови є літературна мова.

Українська літературна мова сформувалася на основі південно-східних (середньонаддніпрянських) говорів, які раніше й ширше за інших закріпилися в художніх творах і науковій літературі.

Початком нової української літературної мови умовно вважається 1798 рік, коли вийшли друком три перші частини «Енеїди» І. П. Котляревського. І. П. Котляревський – зачинатель нової української літературної мови. Він увів до літератури багату, колоритну, мелодійну, співучу українську народну мову.

Основоположником сучасної української літературної мови (СУЛМ) став Тарас Шевченко, який відібрав з народної мовної скарбниці багаті лексико-фразеологічні шари, відшліфував орфоепічні й граматичні норми, поєднав її різнотипні стильові засоби (книжні, фольклорні, іншомовні елементи) в єдину чітку мовностилістичну систему. Українська мова стала придатною для вираження найскладніших думок і найтонших почуттів. Шевченко вивів українську мову на рівень високорозвинених європейських мов, відкрив перед нею необмежені перспективи подальшого розвитку.

Кращі письменники XIX і XX ст. творчо розвивали і збагачували українську літературну мову, боролися за надання українському народові права вільно користуватися рідною мовою.

Визвольні змагання українського народу в 1917-1920 роках зумовили розширення функцій української мови як державної. Проголошена радянським керівництвом політика розвитку національних мов і культур не була послідовною, і розвиток української літературної мови суттєво уповільнився вже на зламі 20-30-х років, з утвердженням у державному житті тоталітарного режиму, із запровадженням політики русифікації, що базувалася на хибній теорії злиття всіх радянських націй і народностей в одній радянській спільноті.

Гарантією успішного розвитку української літературної мови, повнокровного її життя може бути тільки справжня державність українського народу.

Історична доля української мови, як і доля українського народу, має докорінно змінитися з утворенням соборної, демократичної, правової української держави.

3. Зміст лінгвістичних понять, пов'язаних із сучасною українською літературною мовою (СУЛМ)

Свідоме ставлення до мовних явищ передбачає розуміння змісту багатьох лінгвістичних понять, зокрема таких, як «національна мова», «українська літературна мова», сучасна українська мова», «мовна норма», «культура мови», «кодифікація мови». Розкриємо значення наведених термінів.

Національна українська мова – це сукупність усіх слів, усіх граматичних форм, усіх особливостей вимови всіх людей, які говорять українською мовою. Українська мова в її сучасному стані містить літературну мову. Територіальні діалекти, просторіччя, професійні діалекти і соціальні жаргони.

Що означає сучасна? Щодо української мови цей термін уживається у двох значеннях. У широкому розумінні – це мова від доби І. Котляревського до наших днів (у цьому ж значенні використовується термін нова українська мова). У вузькому розумінні сучасною є українська мова, яку вживають три останні покоління мовців, тобто мова другої половини ХХ – початку ХХІ ст.

Літературна мова – це нормована мова з погляду лексики, граматики, орфографії, орфоепії (тобто це певні критерії вживання слів та речень); це вища форма вияву національної мови, відшліфована форма загальнонародної мови.

Вона обслуговує всі сфери діяльності суспільства (матеріально-виробничу, державну, культурну, радіо і телебачення, пресу, освіту, науку, художню літературу, побут людей); є засобом вираження національної культури, національної самосвідомості українців.

Літературна мова є вищою (зразковою), над діалектною формою існування національної мови. О. Горбкий писав: «Поділ мови на літературну і народну означає лише те, що ми маємо, так би мовити, «сиру» мову і оброблену майстрами...»

Літературною мовою створюються художні твори і наукові праці, це мова театру, школи газет і журналів, радіо і телебачення, інакше кажучи, це мова загальнонародної культури і мова спілкування культурних людей. У той самий час нею розмовляють у родині, на роботі, у колі друзів, у громадських місцях.

Літературна мова об'єднує представників нації незалежно від місця їх проживання чи соціального стану.

До найважливіших ознак літературної мови належать:

- ✓ нормативність;
- ✓ стандартність;
- ✓ унормованість;
- ✓ багатий лексичний фонд;
- ✓ розгалужена система стилів;
- ✓ багатофункціональність (використання у всіх сферах комунікації);
- ✓ наявність усної і писемної форми.

Основною її ознакою є наявність норм, тобто історично усталених і соціально закріплених правил, обов'язкових для всіх носіїв літературної мови незалежно від соціальної, професійної, територіальної належності. Отже, літературна мова – це внормована (або кодифікована) мова суспільного спілкування.

4. Норми СУЛМ

Норми літературної мови – це сукупність загальноприйнятих правил, якими користуються мовці в усному й писемному мовленні.

Мовна норма – це сукупність загальновизнаних, кращих, найпридатніших мовних засобів, що вважаються правильними на певному історичному етапі.

Лексична норма – це відбір словесних засобів, які сприяють встановленню певного мовного стилю.

Орфографічна норма – це орієнтація в написанні на останнє видання «Українського правопису» та на нормативні словники.

Граматична норма – це вибір правильних словоформ, а також правила побудови речень та словосполучень.

Орфоепічна й акцентна – це правила вимови й наголосу.

Стилістична норма – використання мовних засобів, властивих певному стилю.

Пунктуаційна норма – вживання розділових знаків.

Норми охоплюють усі рівні мови. Лексичні норми визначають можливості використання слів відповідно до значення та його відтінків, а також правила сполучуваності слів у реченні. Граматичні норми (морфологічні та синтаксичні) встановлюють літературні форми слів і правила побудови синтаксичних конструкцій – словосполучень і речень. Стилістичні норми визначають доцільність використання мовних одиниць різних рівнів у конкретній ситуації мовлення, у тому чи іншому функціональному стилі. Орфоепічні норми регулюють правильність наголошування слів і вимови голосних і приголосних звуків. Орфографічні норми визначають правила написання слів. пунктуа-

ційні норми фіксують систему правил уживання розділових знаків – коми, тире, лапок, двокрапки тощо.

Мовні норми можуть відрізнятися сферою застосування. Наприклад, орфографічні та пунктуаційні норми стосуються лише писемної мови, а орфоепічні – реалізуються лише в усній. Пишучи, ми не виголошуємо слова, а розмовляючи, не ставимо розділових знаків і не припускаємося помилок у написанні слів. Частина норм є актуальною як для писемної, так і для усної мови; такими є норми, що стосуються лексичного складу і граматичної будови: за будь-яких умов спілкування необхідно вживати слово відповідно до його значення або утворюючи форму чи будувати речення згідно з граматичними правилами.

Усе, що не відповідає нормі, належить до ненормативної мови. Саме унормованістю літературна мова протистоїть іншим формам національної мови (діалектам, жаргонам, просторіччю), які становлять усну некодифіковану сферу загальнонаціональної комунікації – народнорозмовну мову.

Норми є необхідною умовою існування літературної мови, її повноцінного функціонування в суспільстві. Вони забезпечують стабільність, уніфікованість, наступність у розвитку мови та її зрозумілість для різних поколінь українців. Без обов'язковості норм не можливе здійснення ефективної комунікації.

Норми складаються поступово. Із часом вони можуть змінюватись, утрачати силу. Прикладом зміни норми є утвердження конструкції в Україні на місці колишньої на Україні. Така зміна пояснюється зміною сутності поняття Україна (назва самостійною держави). конс-

трукція з прийменником «в» формує додаткові нюанси значення: «у самотійній», «у суверенній» (державі).

Іноді в умові співіснує кілька норм. СУЛМ має значну кількість варіантів на різних рівнях, наприклад, на фонетичному (завжди, тисячі, помилка, роки, нашвидкуруч, бажаний, жало), орфографічному (келех і келих, баклажка і боклажка), морфологічному (подарунок си-ну – подарунок синову, зі стола – зі столу, дверми – дверима, у рову – у рові, сильна дрож – сильний дрож, застряв – застрянув, у синьому пальті – у синім пальті, п'ятьма - п'ятьома, у тому будинку – у тім будинку), синтаксичному (перекладати українською мовою – перекладати на українську мову, прибути з села Мирне – прибути з села Мирного).

Нормативні варіанти вимови, написання, форм слів, конструкцій тощо потрібно відрізняти від порушень норм, що кваліфікуються як мовні помилки.

5. **Форми вираження СУЛМ та її кодифікація**

Українська літературна мова має дві форми вираження – писемну і усну: писемна пов'язана з усіма названими нормами, крім орфоепічної та акцентної; усна – розмовно-літературний стиль, що включає всі норми, крім орфографічної. У сукупності основних мовних засобів (у лексиці, фонетиці, граматиці) усна й писемна мова майже не відрізняються. Але їм властиві й специфічні ознаки. Основна відмінність полягає в тому, що усна мова розрахована на слухове сприйняття, найчастіше скороминуче, неповторюване, а писемна мова розрахована на зорове сприйняття, яке може відтворюватися без змін скільки завгодно разів і допускає повільний аналіз.

Писемна мова пов'язана з попереднім обдумуванням, для неї характерний свідомий добір фактів та їх мовне оформлення. Усна мова звичайно є імпровізованою, емоційною.

Писемна літературна мова відрізняється точнішим слововживанням, більшою кількістю абстрактної та термінологічної лексики, широким використанням складних конструкцій, відокремлених зворотів, вставних речень.

В усній формі літературної мови часто поєднуються різностильові елементи (книжно-писемні звороти, просторічні слова, діалектизми). Для усної мови типовим є вживання простих синтаксичних конструкцій.

Будь-яка мова потребує охорони і турботи. Піклуватися про мову повинна кожна людина і суспільство в цілому. Свідома турбота про мову називається кодифікацією мови.

Кодифікація, пояснює словник, означає упорядкування, приведення до системи, до цілісного несуперечливого зводу (кодексу). У мові кодифікації – також уніфікація, упорядкування, відкидання всього чужого для літературної мови і прийняття всього, що її збагачує.

Засобами кодифікації мови є словники, довідники з мови, підручники для середньої та вищої школи, наукові лінгвістичні дослідження, що встановлюють норму, твори (художні, наукові, публіцистичні), взірці мовлення людей, які досконало володіють українською мовою і мають високий соціокультурний авторитет, - талановитих письменників, учених, журналістів, артистів, дикторів. Кодифікатором, тобто зберігачем літературної мови, виступає вчений-мовнознавець, письменник, журналіст, політик, диктор радіо і телебачення, артист, учитель, викладач вузу, редактор, коректор і будь-хто з нас. Кожний мовець, який володіє літературною мовою, є прикладом для інших. Але необхідно розуміти, що до деяких зразків хочеться наблизитися, а від інших – відійти. Свідомий громадянин України відповідає за долю української літературної мови, і цей обов'язок насамперед виявляється в роботі над удосконаленням особистої культури мови.

6. Культура мови та предмет її вивчення

Словосполучення «культура мови» (синонім – мовна культура) уживається в кількох значеннях. По-перше, це розділ мовознавства, який досліджує мовні норми і комунікативні властивості мови з метою її вдосконалення. По-друге, це володіння нормами усної та писемної літературної мови (правилами вимоги, наголосу, слововживання, граматики, стилістики), а також уміння використовувати виражальні засоби мови в різних умовах спілкування відповідно до його цілей і змісту.

Предметом культури мови як галузі лінгвістичного знання є сукупність і система комунікативних якостей мови, до яких належать правильність, точність, логічність, чистота, виразність, багатство, до речність. Розглянемо ці якості докладніше.

Правильність мислення – це дотримання літературних норм, які сприймаються мовцями як «ідеал» чи прийнятий зразок. Правильність вважається основною комунікативною якістю мови. І в усній, і в писемній мові обов'язковим є дотримання лексичних, граматичних і стилістичних норм, для писемного – орфографічних і пунктуаційних.

Точність – це відповідність мовленнєвих засобів мовленнєвій ситуації (змістові, меті, мовленнєвому рівню адресата).

Можна назвати кілька умов, які забезпечують точність мовлення.

Це:

- ✓ знання предмета мовлення;
- ✓ знання мови, її системи, можливостей, володіння стилістичними ресурсами;

✓ уміння узгодити знання предмета зі знання мовної системи в конкретному акті комунікації.

Зазначимо також лінгвістичні засоби, що сприяють точності мовлення. По-перше. Це правильне слововживання, вміння вибрати найбільш точний мовний варіант, зокрема потрібне слово із синонімічного ряду. По-друге, це чітке розмежування паронімів, тобто слів, із близьким звучанням, але різним значенням. А також слів-омонімів. У тому числі міжмовних.

Вимоги до точності мовлення зростають за умови відсутності безпосереднього контакту з адресатом мовлення, а також при спілкуванні з великою аудиторією. Точність мовлення є важливою умовою результативності наукового й офіційно-ділового спілкування.

Логічність як якість мовлення тісно пов'язана із точністю, яка є попередньою умовою логічності. Логічним називається мовлення, яке забезпечує змістові зв'язки між словами і реченнями в тексті. Якщо точність мовлення з лексичним рівнем, то логічність мовлення виявляється на синтаксичному рівні.

Основними умовами логічності є:

- 1) несуперечливість поєднання слів;
- 2) правильний порядок слів;
- 3) правильний зв'язок окремих висловлювань у тексті;
- 4) позначення переходів від однієї думки до іншої.

Чистота мовлення – це вживання елементів, які відповідають літературній мові. У чистому мовленні не використовуються діалектизми, варваризми, просторічні слова, жаргонізми, будь-які вульгарні та лайливі слова. До елементів, що засмічують мовлення, належать також так звані слова-паразити (ну, значить, ось, так би мовити, власне ка-

жучи, взагалі, розумієш). Порушує чистоту мовлення надмірне вживання запозичених слів. Яскравим прикладом засміченого мовлення є суржик.

Виразність мовлення – це такі особливості його структури, які підтримують увагу та інтерес слухачів або читачів. Інтонація, логічний наголос, милозвучність створюють виразність на фонетичному рівні. Лексичними засобами виразності є емоційно забарвлені слова і вирази, епітети, метафори, порівняння тощо. Емоційний вплив підсилюють фразеологізми, прислів'я, приказки, крилаті вислови. виразності сприяють і синтаксичні засоби, наприклад, повтори, антитеза (протиставлення) та ін..

Виразність мови забезпечують:

- 1) самостійність мислення мовця;
- 2) небайдужість, інтерес автора до написаного і сказаного, а також до адресата;
- 3) добре знання мови та її виражальних засобів;
- 4) знання особливостей функціональних стилів;
- 5) систематичне тренування мовних навичок, вироблення мовного чуття;
- 6) наявність у мові виражальних засобів.

Багатство мовлення – це використання мовцями великої кількості мовних одиниць – слів, словосполучень, речень. Існує прямий зв'язок між поняттями багатства і різноманітності мовлення, адже чим різноманітніше мовлення, тим воно багатше. Джерелами багатства мови можуть бути будь-які мовні елементи. Для ясного і чіткого вираження думок дуже важливо мати достатній запас слів. Сьогоднішня доросла освічена людина застосовує 6 000-9 000 слів, словниковий запас справ-

жніх майстрів слова, як правило, значно багатший. Відомо, наприклад, що В. Шекспір використовував близько 15 000 слів, М. Сервантес - близько 17 000 слів, М. Горький - близько 10 000 слів, О. Пушкін, Т. Шевченко, І. Франко - понад 20 000 слів. До речі, одинадцятитомний словник української мови (1971-1980) нараховує понад 130 000 слів, «Великий тлумачний словник сучасної української мови», виданий 2001р., містить понад 170 000 слів, що свідчить про надзвичайно високий потенціал української лексики.

На граматичному рівні багатство мовлення створюється використанням варіантів форм і конструкцій (батькові - батьку, на вечірньому - на вечірнім, п'яти - п'ятьох, квартира професора - професорова квартира, обрати суддею - обирати на суддю, починатися прес-конференцією - починатися з прес-конференції, згідно з рішенням - відповідно до рішення). Можна говорити також і про інтонаційне багатство мовлення - використання найрізноманітніших інтонацій (роповідної, питальної, окличної).

У пошуку оригінальних засобів висловлення думки завжди необхідно орієнтуватися на ті, що забезпечують чіткість і зрозумілість висловленої думки. М. Рильський зазначав: «...Бідність лексики, штампованість фразеологічних зворотів і синтаксичних структур - біда, з якою треба боротися так само рішуче, як і з усяким трюкацтвом і штучкарством у мові, з усякою вишуканістю, що веде до малозрозумілості, з усяким милуванням словом, як самоціллю».

Доречність мовлення - це добір мовних засобів відповідно до цілей і мети спілкування. Так, слова, що створюють специфіку офіційно-ділового стилю (канцеляризми), не повинні фігурувати в публіцистичній чи розмовній мові, звичайна сфера використання термінів -

науково-технічний, спеціальний текст, усна мова спеціалістів, неприпустимим є вживання емоційно-експресивної лексики у документі чи підручнику тощо. Висловлюючи думку, необхідно дбати про обґрунтоване використання мовного матеріалу.

Отже, поняття «культура мови» містить чимало вимог:

- ✓ багатство словника;
- ✓ уміння говорити точно, уживаючи слова у властивому їм значенні;
- ✓ здатність говорити просто, доступно, логічно, не порушуючи змістових зв'язків між частинами висловлювання;
- ✓ вміле використання виражальних і зображувальних засобів;
- ✓ емоційність;
- ✓ вміння впливати на почуття;
- ✓ доречність;
- ✓ добирання засобів залежно від мети і сфери спілкування.

Але, зрештою, усі ці комунікативні якості мовлення визначаються відповідністю до норм – лексичних, граматичних, стилістичних.

Висновки

Високорозвинена сучасна літературна українська мова має розгалужену систему стилів, серед яких: розмовний, художній, науковий, публіцистичний, епістолярний, офіційно-діловий та конфесійний.

Для виділення стилів мовлення важливе значення мають форми мови – усна й писемна, розмовна і книжна. Усі стилі мають усну й писемну форми, хоча усна форма більш притаманні розмовному стилю, а інша – переважно писемна. Оскільки останні сформувалися на книжній основі їх називають книжними.

Структура текстів різних стилів неоднакова, якщо для розмовного стилю характерний діалог (полілог) то для інших – переважно монолог.

Відрізняються стилі мовлення й багатьма іншими ознаками. Але спільним для них є те, що вони – різновиди однієї мови, представляють усе багатство їх виражальних засобів і виконують важливі функції в житті суспільства – забезпечують спілкування в різних його сферах і галузях.

У межах кожного функціонального стилю сформувалися свої різновиди – підстили – для точнішого й доцільнішого відображення певних видів спілкування та вирішення конкретних завдань.

Поряд із функціональними стилями, ураховуючи характер експресивності мовних елементів, виділяються також урочистий, офіційний, фамільярний, інтимно-ласкавий, гумористичний, сатиричний та ін.

Сфера використання розмовного стилю – усне повсякденне спілкування в побуті, у сім'ї, на виробництві.

Основне призначення – бути засобом впливу й невимушеного спілкування, жвавого обміну думками, судженнями, оцінками, почуттями, з'ясування виробничих і побутових стосунків.

Слід відрізняти неформальне й формальне спілкування. Перше – нерегламентоване, його мета й характер значною мірою визначаються особистими (суб'єктивними) стосунками мовців. Друге – обумовлене соціальними функціями мовців, отже, регламентоване за формою і змістом.

Якщо звичайне спілкування попередньо не планується, не визначаються мета його і зміст, то ділові контакти передбачають їх попередню ретельну підготовку, визначення змісту, мети, прогнозування, можливих висновків, результатів.

У повсякденній розмові мовці можуть торкатися різних, часток не пов'язаних між собою тем, отже, їхнє спілкування носить частіше довільний інформативний характер.

Список використаних ресурсів

1. Антоненко-Давидович Б. Як ми говоримо. – К.: Либідь, 1991
2. Бабич Н. Д. основи культури мовлення. – Львів: Світ, 1990
3. Ботвина Н. В. офіційно-діловий та науковий стилі української мови. – К.: Арттек, 1999
4. Волощак М. Неправильно – правильно: довідник з українського слововживання: за матеріалами засобів масової інформації. – К.. 2000
5. Глущик С. В., Дияк О. В., Шевчук С. В. Сучасні ділові папери. – К.: А. С. К., 2000
6. Гнаткевич Ю. Уникаймо русизмів в українській мові. – К.: Видавничий центр «Просвіта», 2000
7. Головач А. С. Зразки оформлення документів: Для підприємств і громадян. – Донецьк: Сталкер, 1997
8. Головащук С. І. Словник-довідник з українського літературного слововживання. – К.: Рідна мова, 2000
9. Гринчишин Д. Г., Сербенська О. А. Словник паронімів української мови. – К.: Рад. шк., 1986
10. Ділова українська мова: Навч. посіб. – К.: Т-во «Знання», КОО, 2000
11. <http://litopys.org.ua/ukrmova/um14.htm>
12. <http://www.ukrlit.vn.ua/article/990.html>